

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Ογδοον κι’ εικοστόν μετρούντες χρόνον
 εδρεύομεν’ στην γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κι’ ηξηκόντα δεκατρία,
 δρᾶσις και θερημ φιλοπατρία.

Του Μαρτίου δευτέρα,
 μνημοσύων ημέρα,

Χίλια διακόσα σαφάντα κι’ οκτώ,
 τι πανηγύρι χαράς τραντακτό.

**Μνημόσυνον του γένους
 γι’ ἀνδρείους πεθαμμένους.**

Σήμερα Ψυχασάββατο σε τάφους ἀνωμόμους,
 που κρύβουν μέσα λεβεντιά και μαχητάς ἀλκιμούς.

Μάννα, που τώρα προχωρείς
 κατακαμαρωμένη,
 αυτή την δάφνη που φορείς
 την καταιματωμένη,
 ποιος τάχα σου την έδωσε, και τούτο το στεφάνι
 ποιος να σου τόχλι κάνει;

Τέτοια δάφνινα κλωνάρια
 μούδωσαν τα παλληκάρια
 τόσων ἀνδραγαθημάτων,
 που δεν ξέρω τ’ονομά των.

Κι’ αν φαίνεται αιματόβρεκτο το στέφανο που’ πήρα,
 του κόσμου τόχ’ ή μοίρα
 να θάλ’ ή δάφνη μ’ αίματα,
 με πόνους και μ’ ορφάνια,
 και να ναι Νίχης στέμματα
 τακάνθινα στεφάνια.

**‘Ηρώων Κοιμητήρια,
 που θέλουν νεκητήρια.**

Α’

- Φ. — “Ελα, φίλε προσφίλη...
- Π. — Ποῦ με πᾶς, βρε Φασουλῆ;
- Φ. — Αὐτήν βλέπεις τήν φυλλίδα
 και τῆς δόξης τήν κοιλίδα;
- Π. — Ναι τήν βλέπω.
- Φ. — Κῦττα’ μπρός σου,
 κι’ ὅλο κάνε τὸ σταυρό σου.
- Π. — Ρίγος τὸ κορμί μου τρέχει
 κι’ ἕνας τρόμος με συνεχίει.
- Φ. — Σήμερα νεκρῶν ἡμέρα...
 Περιλέτο μου προχωρεί...

τῆς Πατρίδος δορυφόροι
 ἀναπαύοντ’ ἐδῶ πέρα.

Βλέπεις τούτα τὰ λιθάρια,
 που λαὸς τὰ προσκυνῆ;
 εἶνε μνήματα τρανά,
 που κοιμούνται παλληκάρια.

Βλέπε μνήματα πείρισμα,
 που δὲν ἔχουν κυπαρίσσια,
 μήτε πένθιμιας ἱταῖς.

‘Εδῶ μέσα θάβρης νεγάρια,
 που θύσαν ζωη γεμίτα
 ‘στοῦ πολέμου τῆς φωτιάς.

